

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος του· ο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

'Έτος χ!λια δικτακόσα κι' δγδούχοντα δικτώ,
τδ Ταμείο μας κλεισμένο και τδ χέρι άνοικτό.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ,
Κι' δταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' δποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητας θὲ δέχωμαι; — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στδ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα διμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στδ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηται; — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' δσα φύλλα κι' ἀν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι; — μὲ κανένα κανονιζέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαι — αποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιέξη τοῦ 'Οκτωβρίου,
μνήμη μεγάλη τοῦ Δημητρίου.

Ποῦντος διακόσα είκοσι τρία,
παράταις, διμοις, φιλοπατρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

(Ο Φασουλῆς κι' δ Περικλῆς χρυφὰ χρυφὰ προβάλλουν
ἐπάνω 'στοῦ Συντάγματος τοὺς νέους διελέσκους
καὶ δπ' ἔκει τὰς τελετὰς τοῦ Βασιλέως φάλλουν
καὶ δικλοῦν γιὰ Βασιλεῖς καὶ δλλοὺς ἀρχοντίσκους.)

Π.—Μπᾶ! νά, ἔκει κι' δ Φασουλῆς... ἀνέλπιστα τὸν 'ορίσκω..
Φ.—Μπᾶ! ξαφνικό σου, Περικλῆ... καὶ σὺ 'στὸν διελέσκο ;
Π.—Καὶ τὶ σοῦ 'κάπνισε, μωρέ, ν' ἀνέδης αὐτοῦ πέρα;
Φ.—Γιὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν τῶν 'Αθηνῶν ἀέρα
κι' δπὸν 'ψηλά, βρέ Περικλῆ, ν' ἀρχίσω τὴν παρλάτα
καὶ νὰ εἰπω γιὰ καθεμιὰ βασιλικὴ παράτα.

Π.—Κι' ἔγω γι' αὐτὸν ἀνέδηκα...

Φ.—
Καλὰ τὸ λένε κι' δλλοι:
πῶς συναντῶνται πάντοτε οἱ νόες οἱ μεγάλοι.

Π.—Μπᾶ! ξαφνικό σου, Φασουλῆ...

Φ.—
Μπᾶ! κακὸ χρόνο νάχης.

Π.—Εἶδες τὸν ἀνιμούτσουνο ποῦ ἔστειλε δ Σάχης;

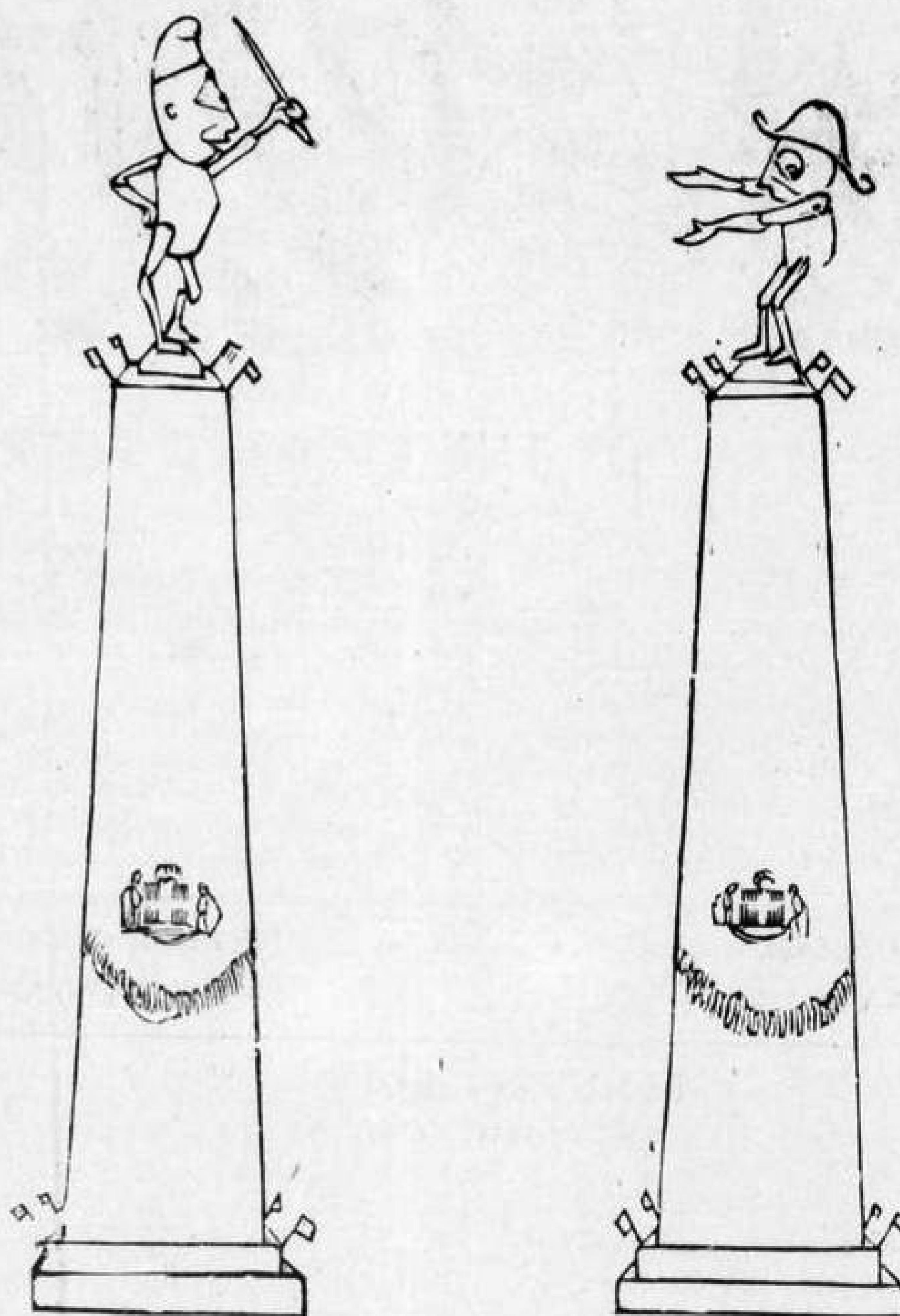
Φ.—'Εγώ, βρέ, εἰδα πράγματα, δποῦ ἀν σοῦ τὰ φύλλω
ἡ πεντηκονταετηρίς θὲ μ' εῦρη δίχως ζλλο.

Π.—'Αμμὲ κι' ἔγω ἀν σοῦ εἰπὼ τὰ εἰδα δὲν μὲ φθάνει
κι' ἡ θάλασσ' ἀν γενῆ χαρτὶ κι' δ σύρανδες μελάνι.

Φ.—Εἶδες ἐσὺ τὸν βασιλῆα 'στὸ δλογο καθβάλα
δποῦ μὲ δωρὰ δ Χαμιτ τοῦ τόστειλε μεγάλα,
δποῦ ντυμένο 'στὰ χρυσὰ τὴν χαίτην τευ ἔκινει
κι' ἡ καθβάλινα πεύθηγαζε ἡταν χρυσῇ κι' ἔκεινη;

Π.—'Αμμ' εἶδες σὺ τὴν 'Εκθεσι καὶ τὸν Παντζά τὸν Ράλλη;

Φ.—'Αμμ' εἶδες τὸν Τζεβδὲτ πασσᾶ μὲ φέσι 'στδ κεφάλι;
Π.—'Αμμ' εἶδες τὸν Φρασάνοβιτς ἔκεινον τῆς Σερβίας;
Φ.—'Αμμ' εἶδες καὶ τὸν Νουριμάν τῆς Περσικῆς Πρεσβείας;
'Εκ τῆς Περσίας ἔρχεται κι' ἔκεινος μὲ τὰ δῶρα
κι' δστρον λαμπρὸν τὸν δδηγεὶ χωρὶς νὰ λείψῃ δρα.
Π.—'Αμμ' ήσουνα 'στὴν "Εκθεσι νὰ 'δῆς κακὸ καὶ τρέλλα,
δποῦ μπαστοῦνι ἀφίνεις καὶ σοῦδιναν δμπρέλα,
καὶ δ Πολίτης ἔχασε σ' ἔκεινη τὴν ρεμοῦλα
τὸ ἀκριβό του τὸ παλτὸ μὲ μιὰ καπνοσακκοῦλα,
καὶ ἡτο λύπη, Φασουλῆ, κανένας νὰ τὸν βλέπῃ
καὶ μοναχὰ τὸ νούμερο τοῦ ἔμεινε 'στὴν ταέπη:
Φ.—Αὐτὸ δὲν ἡταν τελετή, αὐτό, βρέ, ἡταν τρέλλα...
ξεφλούδιασαν τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ πήγαιν' ἔλα.
Πολλοὶ δὲν 'πρόφθιναν μπουκιὰ νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα
καὶ ἡ γυναικεὶς ἔπειταν μὲ τὸν κορσὲ 'στὸ στρῶμα,
καὶ μόλις 'γλυκοχάραζε διτρέχαν ναύρουν τόπο,
χωρὶς νὰ συλλογίζωνται τὰ πόδια καὶ τὸν κόπο.
Καὶ ἡλθε 'στὴν πρωτεύουσαν ἀμέτρητο ἀσκέρι:
ἀπ' δλα τῆς 'Ανατολῆς τὰ ξακουσμένα μέρη
καὶ εἶδον ἐκ τοῦ σύνεγγυς κυρίας καὶ μητέρας
μ' ἔξογκωμένας, Περικλῆ, τὰ μάλιστα γαστέρας,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης των χαρᾶς τραβοῦσαν τὰ μαλλιά των
κι' ἐφώναζαν καὶ τὰ μωρὰ ποῦ εἶχαν 'στὴν κοιλιά των,
καὶ ἡκουσα διπλῆν φωνὴν νὰ φθάνῃ ώς 'στὰ νέφη
καὶ εἶδον νέους ἀναμιξ καὶ γέροντας καὶ βρέφη
νὰ σπρώχωνται, νὰ σέρνωνται, νὰ γίνωνται σαρδέλαις,

καὶ νὰ καταξεσχίωνται τὰ ποὺρ καὶ ἡ κορδέλαις,
κι' ἀμέπω; ἔτρεξ κι' ἐγὼ ἀπὸ φιλοπατρίαν
νὰ λάθω μέρος ἐνεργὸν ὅτην λαμπαδηφορίαν
καὶ τὸ Φανάρι ἀγπατῶ τοῦ πύλα: Διαγένη
καὶ ἀνοίξων τὸ στόμα των σὸν χάχηδες οἱ ξίνοι,
καὶ μὲ πολίτα; καὶ στρατὸν ἐπῆγα «ὅτε Παλάτι
καὶ ὅτεν Μεγαλειότατον ἐρώναξα »σπολλάτη».
Κι' δὲ βρατλεὺ; ἐδάκρυσε καὶ εἶπε εἰς τὸ σμήνος :
«γνωρίζετε πῶ; δὲ βλαστὸς τοῦ θρόνου Κωνσταντίνος .
τῆς Δωροθέας θὲ γενῆ ἐντὸς δόλιγου ταῖρι
καὶ οὕτω πως θὲ γίνωμεν τοῦ Βέρμυρος συμπεθέροι..
Δαιπόδην δὲ; ποῦμε καὶ γι' αὐτὴν ἐνα μεγάλο ζήτω.»
Εἶπε αὐτὰ δὲ βρατλεὺ; καὶ δακρυσμένος ἦτο
καὶ τότ' ἐγὼ ἐρώναξ μὲ χέρικ σηκωμένα :
«Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.
»Δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ καρδιά, Μεγαλειότατέ μου,

»καὶ οὔτε ὅτε παραμικρὸν σ' ἐλύπησα ποτέ μου.
»Θέλεις λοιπὸν γιὰ τὴν Σοφῆ τὸν σβέρχο μου νὰ βγάνω;
»Δες γίνη τὸ χατῆρι σου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»
Κι' ἀμέσως τότε, Περικλῆ, τὰ δυνατά μου βάζω
καὶ ζήτω γιὰ τὴν νύφη μας μὲ τοὺς λοιποὺς φωνάζω,
καὶ τρέχω σ' ἔνα κουλουρτζῆ μὲ δλη μου τὴν φούρια
καὶ ρίχνω κάτω τὸν νταβλᾶ μαζὶ μὲ τὰ κουλούρια,
καὶ μὲς στάσκερι απρώχνομαι καὶ σκούζω «έγια λέσσα»
καὶ γιὰ κοιλιαὶ τῶν γυναικῶν πηγαίνουν παραμέσα,
καὶ μὲ φανάρια ἔτρεχαν πολῖται καὶ φαντάροι.
κι' δὲ πισινὸς τοῦ μπροστινοῦ «βαστοῦσε τὸ φανάρι..
Τὴν ἄλλη μέρα, Περικλῆ, μὲ χίλιας δρῦ πηγάλαις
ἔγινε μπάλος κοστούμε «ὅτεν Παλατιοῦ τῆς σάλαις,
καὶ πάλι πρῶτος «ὅτεν χορδὴ ἐπῆγα ἐκ τῶν πρώτων
καὶ δλοένα ἔχασκα μετ' ἄλλων κεχηνότων.
II.— «Ημουν κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῆ...»

Νεοφερμένοι κατ' αὐτάς
γιὰ νὰ ίθουν τὰς τελετάς.

Φ.—
Π.—Μὲ τὰ σωστά μου σου 'μιλώ...
Φ.—
Π.—Μία βελλάδα δανεική ἐπῆρα τοῦ Λαυπίκη
καὶ δανεικὴ παράσημο ἀπὸ τὸν Βερενίκη
καὶ τοῦ Κιουζὲ τὸ τρικαντό, τοῦ νέου διπλωμάτη,
καὶ μὴ καὶ δοῦ ἀγνώριστος ἐπῆρα 'στὸ Παλάτι
καὶ σὺ μ' ἐκύτταξες καλὰ μὲ μάτηα γουρλωμένα...
Φ.—Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἀλλοῦ καὶ δὲν περνοῦν σ' ἔμένη.
Π.—Καὶ τὶ θὰ βγάλω, μασκαρᾶ, ἐὰν σὲ κοροΐδέψω;
Φ.—Πές μου λοιπὸν τὰ τοῦ χεροῦ, ἀν θέλης νὰ πιστέψω.
Π.—"Ησαν μωρέ, οἱ βασιλεῖς μὲ δλους τοὺς ἐν τέλει
κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ ἡ λοιπὴ ἀγέλη,
κι' ἐγὼ καὶ δ Πατρίκιος κι' δ Σέργιος κι' δ Παῦλος
κι' ἔνας ἀρχαῖος ἀμαξῆς, ποὺς 'μέριζε σὰν σταύλος,
καὶ μερικοὶ ποδόγυροι σὰν τὰ ραχίτι λουκούμια
καὶ Πρόεδροι συντεχνιῶν μὲ χιλιά δοῦ κουστούμια,
μὲ ρεδ:γκότικς δηλαδή 'στης ἀκροὺς τῶν κομμέναις,
μὲ ἀλλούς λόγους, Φασουλῆ, βελλάδες καμωμέναις,
μὰ κι' σακκάκια ἔβλεπες, ζακέδες καὶ καστόρια
καὶ ἀλλα προϊστορικὰ πρὸ χρόνων ἀποφύρια,
καὶ μερικοὶ ἐφαίνοντο ωσάν σαβανωμένοι
καὶ διω κάτω 'γύριζαν σὰν παραξελισμένοι,
καὶ δ 'Αρηώτης δ 'Ψηλὸς 'βουτοῦσε σ' ἔνα σάκκο
καὶ δ Σκουλούδης ἥτανε μ' ἔνα 'δικό σου φράκο,
καὶ ἀρχετοὺ μπαχάληδες, τοῦ ἀργυροῦ ἴπποταις,
καὶ πέντε δέκα Κρητικοὶ μὲ βράκιας καὶ μὲ μόσταις
καὶ σπαθοφόροι ἀπειροὶ, ποὺς κόρισυνε τὰ πράσσα,
καὶ τρεῖς παππάδες, Φασουλῆ, μὲ φράκο καὶ μὲ ράτσα,
καὶ τῆς Λαρίσσης δ Μουφτῆς κοντά εἰς τοὺς παππάδες
κι' ἔνας ἑβραῖος ἐπειτα, μὰ δίχω; μαστραπάδες,
καὶ ἡ Μεγάλη Δούκισσα κι' ἡ σύρχ καὶ ἡ μάρχ
κι' δ Σύμβουλος δ Γέροντας, ποὺς παῖζε: τὴν κιθάρα,
κι' δ Στέρνεκ κι' δ Τζεβδέτ πασσάδες ἀντάμα μὲ τὸν Πέρση
κι' δλοι: ἐκείνοι, Φασουλῆ, ποὺς ἥτανε καὶ πέρου,
τῆς δὲ Λαρίσσης δ Μουφτῆς μὲ δοῦ λυτὰ μπατζάκια
ἐκύτταξε λοξὰ λοξὰ καμπόσα 'Εγγλεζάκι,
ποὺς γράλιζαν μὲς 'στὸ χορὸ μὲ κόκκιναις γιακέταις,
μὲ τὰ κοντά τῶν τὰ σπαθῆ καὶ τῆς χρυσᾶς σπαλέταις,

κι' οἱ Κρητικοὶ γυρίζωνταις μὲς 'στ' ἄλλα τὰ κοπάδια
ρωτούσανε ἀν τὸ σουπὲ θὰ ἔχῃ καὶ κουράδηα.
Φ.—Παρατηρῶ μὲ λύπην μου πῶς ἥτουνα 'στὸ μπάλο
καὶ τὰ στραβάδες του θάνατο τὸ ἔνα καὶ τὸ ἄλλο.
Μὲ πῶ; ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ σὲ γνωρίσω διόλου;
Π.—Γιατὶ σὰν χάχας ἔστεκες, κανάγγα τοῦ διαβόλου.
Φ.—'Αλγήθεια λὲς, βρὲ Περικλῆ... δὲν ἥμουν 'στὰ σωστά μου,
γιατὶ κομμάτι θηλυκὸ ἐπέρχασε 'μπροστά μου,
ἐγὼ δὲ παρωμαίσατα τοὺς κόλπους τῆς ἐκείνους
μὲ τῆς δορκάδος τοὺς νερόσους, τοὺς βέσικοντας εἰς κρίνους,
ώς λέγει καὶ δ Σολομῶν 'στὸ φέμα τῶν φεμάτων,
τὴν δὲ πνοήν τῆς μὲ διμήνια μυρίων ἀρωμάτων.
Καὶ κάποιος ὑπομοίραρχος μοῦ ἐπιχειρεῖ τὸ χέρι:
κι' ἐμπόρδες σὲ κάλτεσσα οὐρανία σιγὰ σιγὰ μὲ φέρει,
μία κυρίκη δηλαδή μεγάλη μὲς 'στὸ μπάλο
ἔβαλε τὸν πόδι της ἀπένω εἰς τὸ ἄλλο
κι' εὐθὺς γαλάζιος οὐρανὸς ἐφάνη ἀπὸ κάτω,
ποὺς ὅποιος τὸν ἔκνταξε ώς ταῦρος ἐμυκάτο,
κι' ἔνας παππᾶς ἀντίκρυσε τὴν κάλτσα τῆς ἐκείνη^η
καὶ ἀρχίσε δ φουκαρῆς 'στὸν κόρφο του νὰ φτύνῃ.
Π.—Καὶ θατέρα;
Φ.—
"Ε! θατέρα 'γυρνοῦσσε μὲς 'στῆς σάλαις
κι' ἐκύτταξε τὴν Κάππα Χί, τὴν Βῆτα, καὶ τῆς ἀλλαις,
κι' ἐνῷ τῆς ἐλοξόδηλεπα μὲ φλόγα καὶ μὲ πόνον
«τί τῆς φυλάτε, βρὲ πα:θιάζε» ἐφόναξα μὲ τὸν.
Μὰ δλ' αὐτὰ τὰ λόγια μου ἐπῆραν 'στὰ χαμένα
κι' οὔτε κανένας βοηθός δὲν ἥρχετο σ' ἔμένα,
ώς δτου ἔξημέρωσε κι' ἐτέλεωσε ἡ φέστα
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, εἰπέ μου σὺ τὰ ρέστα.
Π.—Τὴν ἄλλ' ἥμέρα, Φασουλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι:
ἐπῆραν 'στὴν Αχρόπολι μὲ τὰλλο τὸ ἀσκέρη
κι' ἐκαρτεροῦσσε νὰ ίδω μὲ δλους ἐκεῖ πέρα
πόσ' ἀερόστατα θὰ πάν 'ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα.
Καὶ νά! τὸ πρῶτο 'πέταξε μὲ μιὰ βοὴ μεγάλη
κι' είχε τὸ σχῆμα, Περικλῆ, τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη,
μὰ 'πέταξε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον παραχρῆμα
καὶ είχε τοῦ Φιλήμονος τὴ μούρη καὶ τὸ σχῆμα,
ἐπέταξε καὶ τέταρτον ώς ἔνα εἶδος γλάρου
καὶ πέμπτον κι' ἔκτον κι' ἔβδομον ἐν σχήματι γαϊδάρου,

κι' ἄλλα πολλὰ ἔσκεπταιν γὰρ φίξουν τὸ ἔσπέρας,
μὰ στὰ φτερά του τάρπαξε ὁ δυνατὲς ἀέρας
κι' ἀμέσως τὰ ἐτίναξε δηλισθ 'στὴν Εὐρώπη
καὶ εἰς τὸν βρέντο 'πήγανε οἱ τοῦ Δημάρχου κόποι.

Φ.—Κι' ἔγω ἐπῆγα, Περικλῆ, ἀγνώριστος καὶ μόνος
κι' ἀνέβη καὶ κρυφὰ κρυψά ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
μῆπως μπορέσω νὰ χωθῶ 'στὸ δεῖπνον τὸ γενναῖον
ποῦ ἔδινε 'στὸν βασιλῆα ὁ Δῆμος 'Αθηναῖων.

'Αλλ' ζητῶς μ' ἐμυρίστηκαν οἱ προσφιλεῖς ἑταῖροι
καὶ μὲ τὴν λίστα μοναχὰ μὲ ἀργησαν 'στὸ χέρι,
καὶ τὸ πεπονι ἀνέγνωσα καὶ μεσοτρ. φε τὴν φίδια
κι' ἰχθύας ἐν μαγνητικῇ κορυκευθέντας εἶδα
καὶ ἴνδικὰ δερνίτια φυγρὰ καὶ πεπτυγμένα,
εὐ μὴν καὶ πέρνα ἐν πηκτῇ ἐγκεκριδυλγμένα,
καὶ πέρματα ἔχ συκωτῶν ἔσθ δὲ τὴν πατίων
κι' ἐκχυλισμάτων τειγαρεῦν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
σαβαρινεῖσις καὶ ἡζεῖς πλακεύντας ἐν οιραῖῳ,
εὐς μάκαρες ποθεύσι, κι' ὀπώρας ἐν δοτρέψῃ,
πλὴν καὶ βεβὲς παρέθεντο φλεγίδας καὶ φυλλίδας,
καὶ παγωτὰ καὶ θρίδακας κατώς καὶ φαγανίδας,
πρὸς δὲ κι' ἀφύας ἐφαγον ἐν τῷ 'Ιωβιλαίῳ
σὺν δευτέρῳ, Περικλῆ, καὶ λιπαρῷ ἐλαϊῳ.
Ταῦτ' ἀναγνεύει, ω βέλτιστε, κατὰ οειρὰν καὶ στῆχον
τοὺς ρυπαρεῦς δοκτύλους μεν εὐκέπτην λείχων,
λουμὸς δὲ κατεμάστιζε κι' ἐξῆσυ τὰ ἐντές μου
κι' σὶ σίελοις κατέφρεντα ἀπὸ τοῦ στέματός μου.

Τοιγάρτοι εὖν, βρέ Περικλῆ, ἐκείνων ἐσθίντων
καὶ πάντων τὸν περιδρόμον, ωπερ φασί, φαγόντων,
ώς μήχαν κατοπέρφυρος δὲ Δήμαρχος ἐφάνη
καὶ ἀρχίσε 'στὸν βασιλῆα προσφώνησι νὰ κάνῃ,
καὶ εῆ τῆς ἀρχαιότητος τοῦ εὔκλειαν κτρύτες
καὶ τὸ φᾶτο τοῦ τείχος εἴνα δὲ τῇ μύτῃ.

'Αφοῦ δὲ τέλος ἐφυγαν οἱ σύνδειπνοι χερτάτοι
κι' οἱ βασιλεῖς κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι,
τῶν εὐκλεῶν πρεγνῶν μας ἐπέβαλε τὸ ομῆνος,
Σωκράτης, Πλάτων, Περικλῆς, Φειδίας καὶ Ἰκτίνος,
κι' ἀφοῦ ἐκένταξαν καλὰ τὴν ἀσπρη κουκυσιδάγια
ἀρχίσαντα τοῦ βασιλῆα νὰ τρῶνται τάποφάγια.

'Οπόταν δέ, βρέ Περικλῆ, ἐσήρωσε τὸ βράδυ
ἐπῆγα 'στὸ Πολύγωνο τρεχάτος σὰν ζαρκάδη
κι' εἶδα πυροτεχνίματα θεόρατα ν' ἀνάφουν,
ποῦ 'νέμιζες πῶς 'κέντευαν τὸν εύραν δὲ κάψουν,
κι' εἶδα νὰ καίνε καυριμαδιάτοις, κερομηλιάτοις καὶ ἄλλα,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ ἐπέφτανται κερέμητα μεγάλα,
κι' δὲ κέδρος δῆλος ἀνοιγε τὸ στέμα νὰ τὰ γάψῃ
καὶ εἶδα καὶ τὸ Στέμμα μας γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀνάψῃ.
Κι' ἐκάτησαν τὰ θαυμαστὰ πυροτεχνίματα μας
κι' ἐφώναξα « Εύει! Εύει! Μήν κλαίτε τὰ λεφτά μας,
καὶ δὲν τὸ 'Ισεζύγιον δλίγον τὴλαττώθη,
ἄλλα ἐξεπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι. »
Καὶ πάλιν μέρος ἐλαβα 'στὴν λαμπαδηφερίαν

κι' ἐλύσσασα, βρέ Περικλῆ, ἀπὸ φιλοπατρίαν,
κι' δὲ βασιλῆας μὲ τοὺς Ρωμῆοὺς τὸν διάβολό του 'δρῆκε
καὶ πάλι: 'στὸ μπαλκόνι του χαρούμενος ἐδγῆκε
κι' ἐφώναξε « Λεβένταις μου, ξεφιέρα μου, παιδιά μου,
γνωρίζετε πῶς πάντοτε σᾶς ἔχω 'στὴν καρδιά μου.
σᾶς τῶπα μιά, σᾶς τῶπα δρό, καὶ σᾶς τὸ λέγω πάλι,
ποῦ νὰ σᾶς 'πῃ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ διάκος 'στὸ
κεφάλι. »

Κι' ἔτοι λοιπὸν ἐτέλειωσαν ἡ φεβεραῖς παράταις
καὶ τώρα σκότες ἐπως πρὶν 'στὸν 'Αθηνῶν τῆς στράταις
καὶ ὅλα γύρω φαίνονται μαυριδερὰ καὶ σκοτερά,
κι' δὲν λάμψῃ κάτι ιξαφνα, ἡ φωσφορίζουν σύρα,
ἡ καὶ καρμηλὰ κολφωταὶ ἐφώπιος γιὰ 'λίγο
καὶ μόλις μὲ τὸ φῶς αὐτὸς τὸ σπῆτι μου ξανοίγω.
Κι' ἔγω ποῦ λές ἐπὶ πολὺ φιτύλι: δὲν θὰ κάψω
κι' σύδε 'στὰ εἰκνυτηράτα καντόλι: δὲν θ' ἀνάψω
καὶ τρεῖς βραδηαῖς 'στὰ σκοτεινά, βρέ Περικλῆ, θὰ μείνω,
γιατὶ δλίγον ἐλειψε θεόστραβος νὰ γίνω
μ' ἐκεῖνα τὰ ἡλεκτρικὰ καὶ τὰ πολλὰ φανάρια,
πεσο ἀνοβαν 'στὸ Στάδιον καὶ σ' ὅλα τάγκωνάρια.
Καὶ φεύγουν Δούκες, Πρίγκηπες, καὶ τόσοι βασιλίσκοι,
καὶ τρέπαια θὰ γκρεμισθεῦν καὶ τοῦτο σ' διελίσκοι,
δὲν κι' δ Φιλήμων ἐπρεπε δρθεύει νὰ τὰς ἀφήσῃ
νάναι φοβέρ' ἀδιάκοπη ο' 'Ανατολή καὶ Δύση:
καὶ ν' ἀνεβαίνωμε κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ τὰ λέμε περὶ καλὰ 'στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

Π.—Μὰ δὲ γιορταῖς, βρέ Φασσιλῆ, δὲν τέλειωσαν ως τώρα
καὶ δργισαν νὰ πέρνουνε κι' οἱ Πειραιώταις φόρα,
κι' ἀφοῦ τὸ πανηγύρι του κι' δ Πειραιεὺς θὰ πάψῃ,
δ Πόρος καὶ ή Αἴγινα κι' ή Σαλαμίς θ' ἀνάψῃ,
κι' ἀμα τελειώσουν καὶ αύταις θ' ἀρχίσουν πόλεις ἀλλαῖς,
καὶ κάθε τόσο, Φασσιλῆ, θὰ ἔχωμε πηλάλαις,
κι' ἀδιάκοπα οἱ Δήμαρχοι: θὰ κουβαλοῦν μπαλόνια
ώς περ καὶ τάλλα νὰ διαβοῦν είκοσι πέντε χρόνια.
Αὕτα καὶ ἄλλα λέγονται πῶς θὰ συμβοῦν ως τόσο,
καὶ τώρα ηθελα πολὺ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω,
ἄλλ' ως ἐκεῖ περι στέκεσαι, βρέ Φασσιλῆ, δὲν φθάνω,
μὰ θὰ τῆς φᾶς τὸ Σάββατο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Τεῦχος Πανηγυρικόν
έορτῶν βασιλικῶν
χάριν 'λίγων λιανικῶν.

Τὸ τεῦχος τοῦτο τοῦ Ρωμῆοῦ, ω φίλοις συμπολιταῖς,
εἰς τὴν 'Εστίαν πρὸς λεπτὰ τριάκοντα πωλεῖται,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε αὐτὴν τὴν ἐνδεμάδα
διότι ἐπατήσαρεν τὴν ἐκτην χιλιάδα.

Καὶ πάλι πούλιο κι' ἀλλο
τὸ Σάββατο θά βγάλω.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω,
μὲ ξενοδοχεῖον Εύδη,

— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— δρό 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οίκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἀλλοτε μαμμή.